

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ
FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR VIDEO
STUDIO VIDEO

INANIMATE LINKS/ANTIPRO
INANIMATE LINKS/ANTIPRO

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

BACHELOR'S THESIS

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

Anna Slámová

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

Mgr. Jan Zálešák, Ph.D.

OPONENT PRÁCE
OPONENT

Mgr. et Mgr. Václav Janoščík, Ph.D.

BRNO 2016

DOKUMENTACE VŠKP

OBSAH:

OBRAZOVÁ ČÁST	s. 3 – 11
DOKUMENTACE OBRAZOVÉ ČÁSTI KNIHY	s. 3 – 8
DOKUMENTACE TEXTOVÉ ČÁSTI KNIHY	s. 9 – 10
DOKUMENTACE LAYOUTU	s. 10 – 11
TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)	s. 12 – 13

K obhajobě byla předložena autorská kniha.

OBRAZOVÁ ČÁST

DOKUMENTACE OBRAZOVÉ ČÁSTI KNIHY

antipro, instalace, 2016

antipro, instalace, 2016

inanimate links, série digitálních fotografií, 2015

inanimate links, série digitálných fotografií, 2015

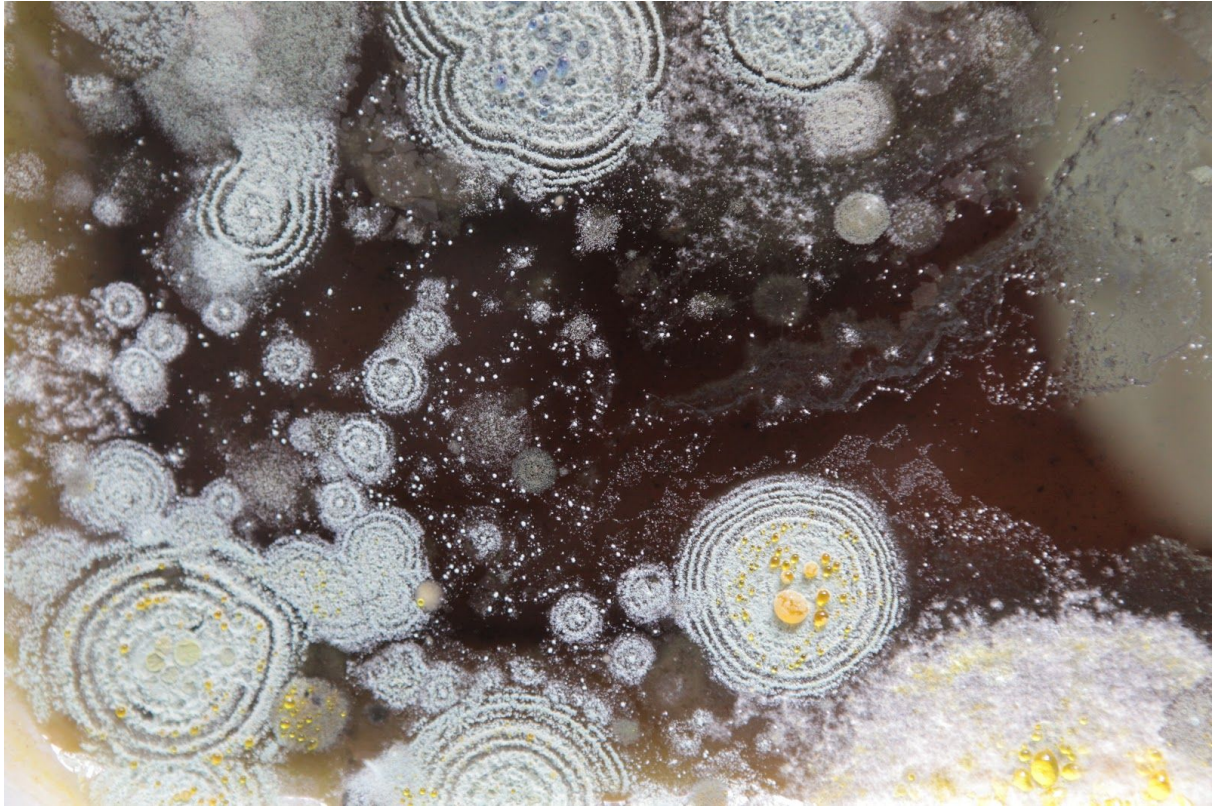
nymph, instalace, 2015

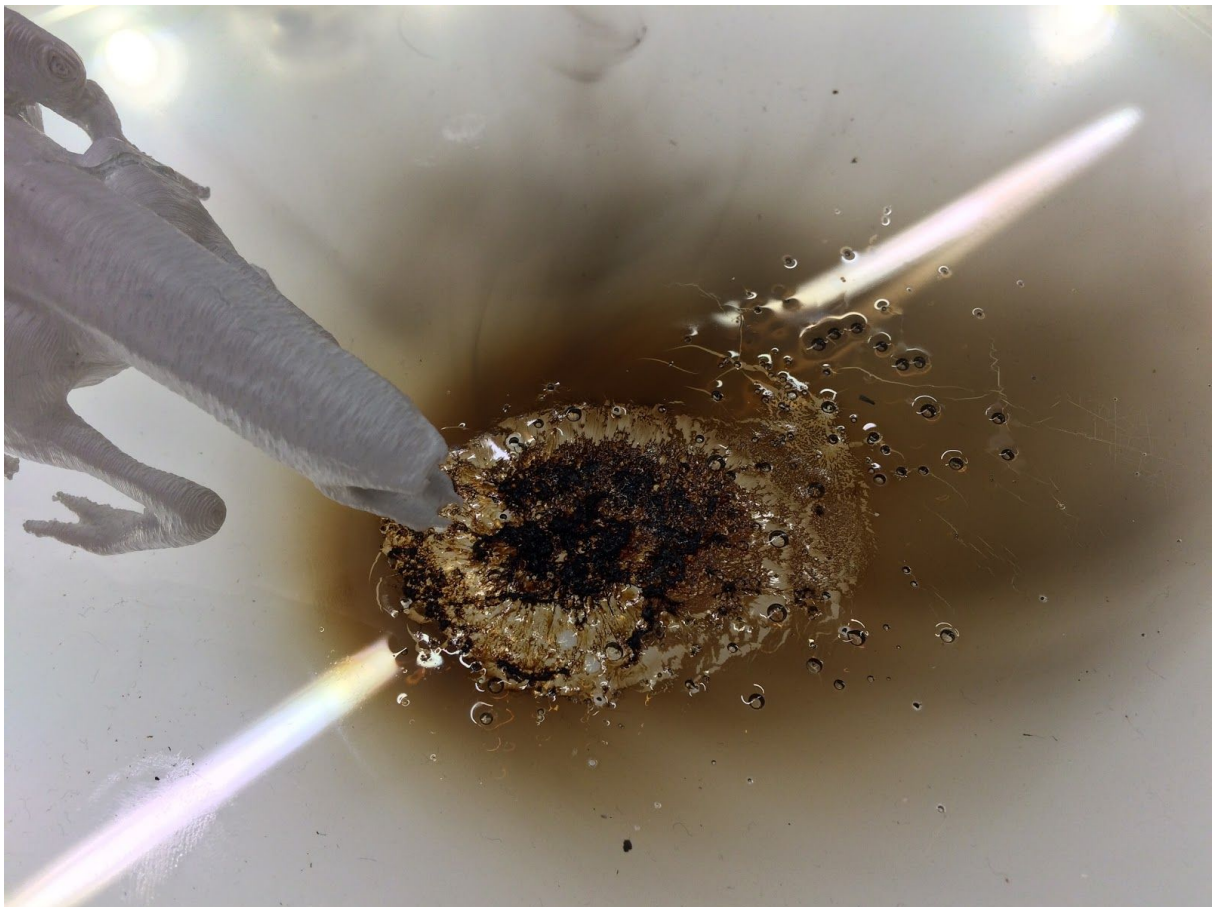
nymph, instalace, 2015

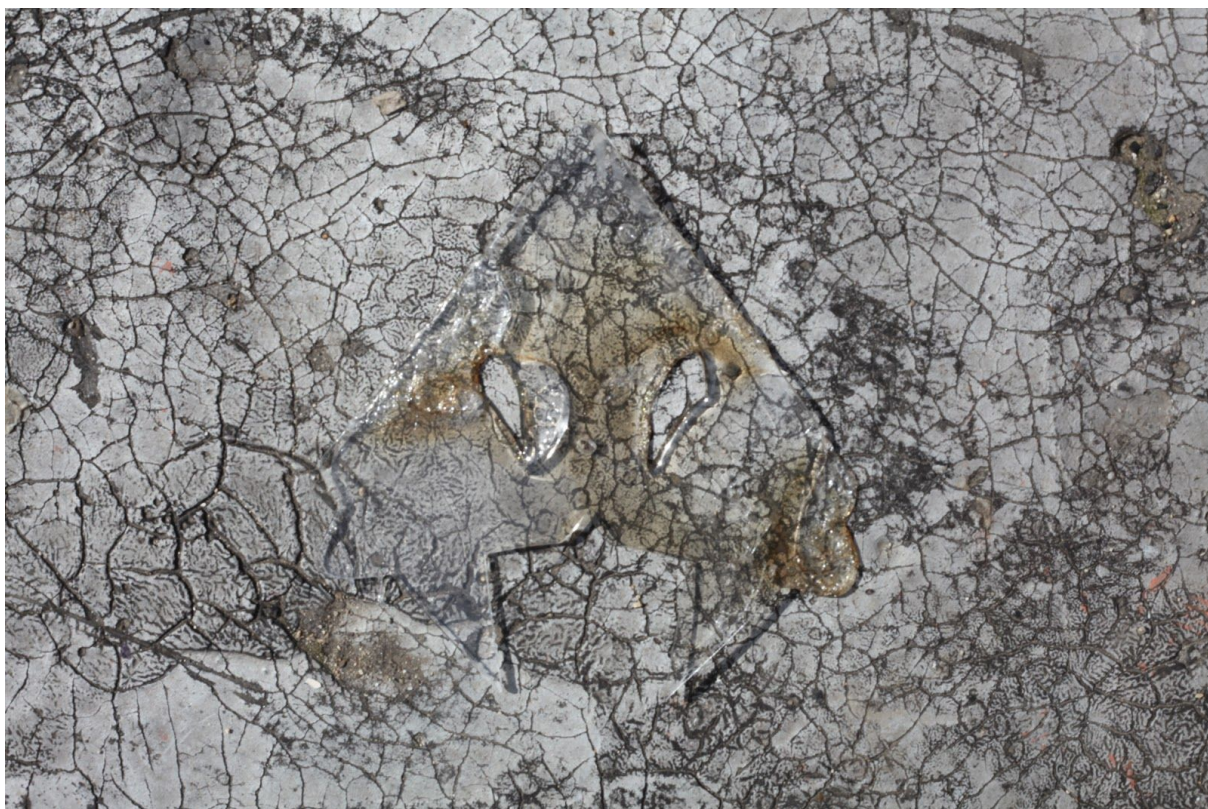
incentive 2, instalace, 2016

incentive 2, instalace, 2016

sandbox frontex litany, instalace, 2015

sandbox frontex litany, instalace, 2015

inanimate links, digitální fotografie, 2016

DOKUMENTACE TEXTOVÉ ČÁSTI KNIHY

Levi Paul Bryant

“Is this how it ends? Does it end with everyone knowing something is deeply wrong, with everyone seeing something is wrong— except bureaucrats and administrators –deeply wrong, yet being completely powerless to do something about it or change course? Does it end with everyone doped up with reality television, the latest outrage of the moment, and a deep unease, yet no one speaking up about it? Does it end with every speech act immediately getting neutralized, such that it produces little more than a ripple in the pond? Does it end with all of us standing around pointing out that it’s all wrong, that it’s a mess, and congratulating each other while going with safe choices and pragmatic realism while the water heats up?”

Levi Paul BRYANT, [Is this how it ends?](#), *larvalsubjects*, 9. 3. 2016 (cit. 18. 5. 2016)

Sean Miller

“...The biggest issue I have with humanism as a worldview, taken by many as a commonsense truth, is its boorish conflation of the biological term *Homo sapiens* with what it all too often refers to as the “human being”. Human being is a term that buttresses an ontology—a claim about who you are on the inside—to a natural order as observed from the outside. That natural order is ostensibly our scientific understanding of the facts of “human nature”. In short, “human being” is an awkward juxtaposition of a unique interiority with a universal exteriority. In social contexts, to speak of anyone’s “being”, especially one not my own, is presumptuous. The “human” part of “human being”, that is, the part biologists refer to as *Homo sapiens*, as an object of scientific inquiry, is far too complex to support, especially in non-scientific discursive contexts, all but the blandest bromides....”

výňatek z textu: Sean MILLER, [We have never been human](#), *PopMatters*, 12. 4. 2016 (cit. 18. 5. 2016)

Armen Avanesian

“...Time is changing. We are not just living in a new time or accelerated time, but time itself — the direction of time — has changed. We no longer have a linear time, in the sense of the past being followed by the present and then the future. It’s rather the other way around: the future happens before the present, time arrives from the future...”

“...The present can no longer primarily be deduced from the past nor is it an act of a pure decisionism, but it’s shaped by the future...”

výňatek z textu: Armen AVENASSIAN, [The Speculative Time-Complex](#), *DIS Magazine*, 12. 3. 2016 (cit. 18. 5. 2016)

Peter Wolfendale

“...Language is extensible - it allows us to think and talk about electrons, capitalism, and justice - while our sensory capacities are limited to the range of environmental stimuli they evolved for.

The problem with the discursive account of cognition is that it gives language a monopoly, covering over the crucial cognitive activities occurring beneath the linguistic level. The philosophical tradition mitigated this to some extent by appealing to the imagination – understood as a more active faculty of simulation that mediates between sensibility and intellect – but this remains little more than a place holder for the specific cognitive capacities upon which our more general, discursive understanding depends. It is here that the study of the brain comes to the fore, revealing as it does the various neural mechanisms involved in processing and integrating our sensations into a map of our environment, and the specific competencies that they enable, from motion tracking to facial recognition.

However, the crucial innovation in all this is the description of the brain as an information processing system, to which these various mechanisms belong as subsystems, processing certain sorts of sensory input and contributing towards certain sorts of behavioural output. This is significant because the language of information bridges the gap between sensibility and intellect, and thereby provides a common framework in which to address aesthetic and semantic issues. In essence, we can reframe the opposition between the form and content of art as a distinction between two types of content: the information processed by various specialised cognitive subsystems, and the information processed at the more general discursive level. This lets us treat meaning as information, even though not all information is meaningful...”

výňatek z textu: Peter WOLFENDALE, [Art and cognition](#), *Reinventing Horizons*, 2016 (cit. 18. 5. 2016)

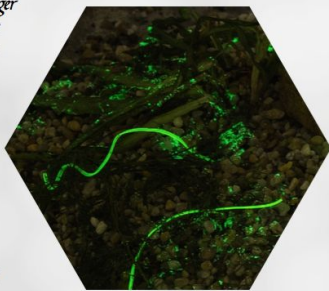
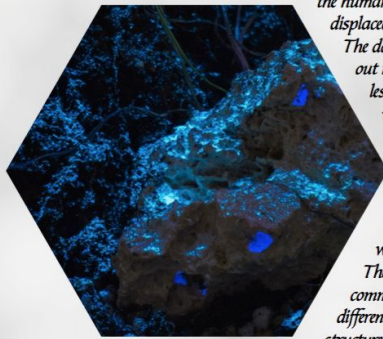
DOKUMENTACE LAYOUTU KNIHY

dokumentace návrhu grafického řešení

"...It may not come as any surprise that the world this work and these hacks are building is one that cannot last. One might as well say already that this is already a civilization that does not exist. The material conditions that afford it are eroding already. Whether we are adding to the world some quantity of labor or some quality of hack, it is as if we were just building more sandcastles while the tide comes in. This is the meaning of the Anthropocene: that the futures of the human and material worlds are now totally entwined. Just as Nietzsche declared that God is dead, now we know that ecology is dead. There is no longer a homeostatic cycle that can be put right just by withdrawing. There is no environment that forms a neutral background to working and hacking. Just as the category of 'man' collapses once there is no God, so too the category of the social collapses when there is no environment. The material world is laced with traces of the human, and

6

the human turns out to be made of nothing much besides displaced flows of this or that element or molecule. The dogma that 'reality is socially constructed' turns out not so much to be wrong as to be meaningless. What all the workers and hackers of the world are building is more and more of the same impossible, nonexistent world. We are building third nature as the hyperreal. Two tasks present themselves, then. The first is to think the worker and hacker as distinct classes but which have a common project. The second is to think that common project as building a different world. Can this infrastructure we keep building out, this second and third nature, actually be the platform for building another one? Can it be hacked? ..."

"...We have to think how things work without assuming there is someone or something in charge, a final God-like arbiter, even if it is the hyper-chaos God of the speculative realists. And we also have to think how things work without imagining there's just a bunch of atomized monads, competing with each other, where the ideal order is magically self-organizing and emergent. We need another worldview, one drawn out of what is left of the actually collaborative and collective and common practices via which the world is actually built and run, a worldview of solidarity and the gift. A worldview that works as a low theory extracted from worker and hacker practices, rather than a high theory trying to legislate about them from above. ..."

7

Mckenzie Work

dokumentace návrhu grafického řešení

"...The biggest issue I have with humanism as a worldview, taken by many as a common-sense truth, is its boorish conflation of the biological term Homo sapiens with what it all too often refers to as the "human being". Human being is a term that buttresses an ontology—a claim about who you are on the inside—to a natural order as observed from the outside. That natural

2

order is ostensibly our scientific understanding of the facts of "human nature". In short, "human being" is an awkward juxtaposition of a unique interiority with a universal exteriority. In social contexts, to speak of anyone's "being", especially one not my own, is presumptuous. The "human" part of "human being", that is, the part biologists refer to as Homo sapiens, as an object of scientific inquiry, is far too complex to support, especially in non-scientific discursive contexts, all but the blandest bromides...."

3

Sean Miller

dokumentace návrhu grafického řešení

TEXTOVÁ ČÁST (PÍSEMNÁ OBHAJOBA)

Již od prvního ročníku svého studia v Ateliéru Video na FaVU VUT se ve svých pracích zabývám vztahy člověka, společnosti, technologie a jejich reálného i virtuálního prostředí. Odrážela jsem se od témat spojených především s rozvojem virtuálního online prostředí a jeho samovolným působením nezávisle na člověku. Pracovala jsem s médii videa skrze animace a 3d ilustrace kombinované s generováním obrazových chyb. Témata spojená s přímým vlivem evoluce technologie na evoluci člověka jsem následně zpracovávala již ve formě instalací složených z objektů, tisků i online video materiálu. Mých posledních několik prací se váže k tématům, jako jsou post-humanismus, post-human culture nebo utopické systémy. Tato témata samozřejmě obsahují velmi mnoho rozličných problematik, vrstev, perspektiv a úhlů pohledu, příběhů a experimentů, nicméně jsem pracovala se symboly a dalšími odkazy (materiály, křivky,...), která zužovala a hlouběji specifikovala pole mého zájmu. Myslím si, že postupný vývoj témat a technik, se kterými pracuji, je přirozeným myšlenkovým procesem, který kopíruje můj zájem o současné tendence v mnoha vědních oborech a disciplínách. Zatímco mé poslední instalace (práce z loňského a letošního roku) se opíraly o přírodní zákony a vědecké experimenty (použití organických i živočišných prvků) a byly založeny především na určitých přírodních i technologických procesech odehrávajících se skutečně nebo zdánlivě nezávisle na lidské intencionalitě, rozhodla jsem se ve svojí bakalářské práci více pracovat s kulturní vrstvou, týkající se spíše média myslí, kultury a, která je tím, co člověka odlišuje nejvýrazněji od ostatních biotických i abiotických druhů.

Z již zmiňovaných témat pro mě osobně vzniká představa světa, ve kterém lidský rod přestává existovat v nám známé civilizační formě, ale transformuje se zpět do svého původního kolektivního vědomí, do něčeho co je „nad“ –nad reálnou hmotnou přítomností, nad základními živočišnými procesy, i nad světem který si pro sebe vytvořil a skrz který zahubil sám sebe. Skrze vyspělé technologie a hypermoderní materiály, ale i minerály a vitamíny, jež vznikly z původních pradávných stavebních jednotek, transformuje svět do nové formy bytí. Pozůstatky lidské existence ve formě nespočetného množství objektů a materiálů, kterým se konečně přizpůsobily i ostatní formy života (ne již otrávené a oslabené, ale naopak upgradeované jednotky) se postupně stávají základním stavebním prvkem post-lidské planetární kultury. Archeologické naleziště o rozloze 510 100 000 km² se pomalu rozplynulo ve svých významech a vložené emoce se vsáklý do polyvinylchloridu, který nakonec pohltily jednoduché buněčné shluky.

Moje výsledná bakalářská práce je koncipována jako publikace obsahující obrazovou dokumentaci instalací a objektů, na kterých jsem poslední půlrok pracovala. Speciálně pro tuto publikaci jsem vytvořila sérii mini objektů vycházejících z části mých instalací nebo je přímo reprodukcí. Další obsahovou složkou publikace jsou krátké texty a poznámky několika současných teoretiků umění, filosofů a kurátorů. Ty jsem vybírala jako části již publikovaných rozsáhlejších článků, textů nebo rozhovorů, ale několik jich vzniklo i přímo pro tuto publikaci. Tematicky se věnuji úvahám nad současnou i budoucí společností, udržitelnosti existence, humanismu, tématům ekologie a přírodního řádu světa, rozporu reality a fikce, otázkám chápání času nebo jazyka. Obsahují celou škálu symbolů a motivů, které spolu ilustrují obrazovou dokumentaci mých prací, dotýkajících se totožných problémů. Výběr textů se opírá o dlouhodobé sledování publikačních serverů, magazínů a konkrétních autorů. Jsou mezi nimi z velké části teoretici současných trendů v kontinentální filosofii, jako je například spekulativní realismus (Armen Avanessian – změna pojetí času), akceleracionismus (Levi Paul Bryant – o konci společnosti), racionalismus (Peter Wolfendale – reformulace klasických pojmů, v tomto případě jazyk), ale i teoretici umění, praktikující umělci a další... Velká část textů je záměrně zvolena ve formě poznámek, krátkých úvah nebo vybraných pasáží z rozhovorů, spíše než dlouhých popisných analýz. Skrze tyto většinou oficiálně nepublikované texty se dostávám k myšlenkám a paralelním, většinou velmi osobním úvahám, jimiž vybraní autoři vyjadřují své subjektivní emotivní vztahy k daným tématům. Výtažky mohou mnohdy působit jako spíše chytlavé slogany nebo naopak depresivní hesla, vyjadřují však tzv. poslední výkřiky do tmy. Chci takto oslabit diskursivní převahu textu, zdůraznit jeho afektivní a ilustrační povahu.

Nepodstatná hnutí myslí, psychologická a sociální stránka věci může a nemusí být tím, co vede naši existenci ke konci. Vytváření abstraktních hodnot, formování dějinného vědomí i individuálního sebeuvědomění, ale také subjektivní zájmy jedinců a skupin, emotivní pohnutky a psychické problémy potlačují a mění přirozené mechanismy přežití. Oproštěním se od toho, co označujeme jako mysl, vědomí nebo duch, zapíráním své vlastní kultury a znovu-následováním pradávných základních přírodních mechanismů však popřeme sebe sama jako

superdruh. Díky absolutní pocitové nadřazenosti je to ale velmi utopická představa. Vize budoucí generace lidí, post-humans, a inteligentních strojů, kteří se dostanou do vývojové fáze, která jim zpřístupní hlubší porozumění sama sebe a svojí existence.

Na grafické úpravě publikace jsem spolupracovala s estonským umělcem a hudebním producentem Normanem Orro, který se dlouhodobě věnuje tématu kultury, archeologie a úpadku lidské rasy na svém blogu Music for your plants. Mimo vizuální a další grafickou práci je jeho vkladem i hudební složka publikace, již je možno chápat jako hudební esej doplňující reálnou 3d formu publikace. Jako hudební producent spolupracoval Orro mimo jiné s čínskou umělkyní Lu Yang na její práci pro čínský národní pavilon na loňském Benátském biennále. Hudební kompozice vytvořil i pro magazíny DisMagazine, AQNB, OFluxo a další, a jeho grafické práce byly publikovány v mnoha mezinárodních publikacích.

Výsledná publikace působí dojmem artefaktu či knihy-objektu, komplexně pracuje s médii pracovního postupu i prezentace. Mimo svoji reálnou tištěnou obrazovou a textovou formu obsahuje již zmíněné mini objekty vycházející z mé předešlé práce, hudební složku (esej) a publikovaná je i v elektronické podobě ve virtuálním prostředí. Mým zájmem nebylo využít možnosti takzvaně na maximum, ale spíše snaha o využití dostupných kanálů za účelem náznavu mnoha vrstev, jichž se moje myšlenky týkají. Publikace je zařazena a publikována v rámci Edice PAF (Přehlídka animovaného filmu, Olomouc), která podporuje publikace uměleckého charakteru a funguje napříč celým spektrem témat, formátů i autorů.

Je možné že mnohovrstevnatost a přehršel symbolů, se kterými pracuji, může působit zmateně nebo neuceleně, je však potřeba si uvědomit, že výsledná publikace shlukuje dohromady několik mých předešlých prací a moje tzv. inspirační zdroje. Množství stimulů a vnějších vlivů (bráno velmi obecně – jako každičká součást našeho environmentu) neovlivňuje pouze moji práci a mou vlastní bytost, ale každý prvek světa. Svoji práci narážím na některé z nich, ale výsledný dojem se vztahuje k subjektivnímu prožitku každého diváka. Nesnažím se o naučnou nebo teoretickou publikaci, beru ji spíše jako příběh vycházející z jistých fantasy a sci-fi myšlenek, které se ale již nedají chápat pouze jako něco nereálného nebo smyšleného.